

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. K., CSc.**, zastoupeného JUDr. Romanem Andělem, advokátem se sídlem Kořenského 7, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 11. 2004, sp. zn. 31 Ca 178/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým soud odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové („žalovaný“) ze dne 7. 7. 2004, č. j. 1063/140/2004-PN-OJ-18/Bi. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu Vrchlabí ze dne 8. 1. 2004, č. j. 600/04/270962/8032, výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ve výši 765 000 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel tvrdí, že ve svém odvolání proti předmětné výzvě žádal nejen její zrušení, nýbrž také zrušení původního platebního výměru. Žalovaný proto správně v citovaném rozhodnutí přezkoumal nejen zákonnost této výzvy, ale i námitky proti platebnímu rozkazu (správně: výměru), což vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Proto je nutno citované rozhodnutí žalovaného považovat

za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a opačný názor by představoval odmítání spravedlnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkazuje na obsah svého rozhodnutí ze dne 7. 7. 2004.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního a správního spisu především konstatuje, že Finanční úřad ve Vrchlabí platebním výměrem na daň z převodu nemovitostí ze dne 11. 11. 2003, č. j. 46140/03/270962/8032, vyměřil stěžovateli k úhradě daň ve výši 765 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel ve lhůtě 30 dnů neodvolal, když toto rozhodnutí mu bylo doručeno dne 12. 11. 2003.

Shora citovanou výzvou ze dne 8. 1. 2004 Finanční úřad ve Vrchlabí stěžovatele vyzval podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě.

Finanční ředitelství v Hradci Králové rozhodnutím ze dne 7. 7. 2004 zamítlo odvolání stěžovatele proti této výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě.

Krajský soud v Hradci Králové napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s., protože shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. K tomuto závěru dospěl soud na základě toho, že rozhodnutím žalovaného byl potvrzen postup správce daně, který ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků vyzval stěžovatele k úhradě daňového nedoplatku v náhradní lhůtě, přičemž námitky, které stěžovatel uplatnil v žalobě, se dotýkají správnosti postupu správce daně při vyměření daně z převodu nemovitosti, které však bylo nutno uplatnit v řízení o vyměření této daně. Výzva podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. nastupuje až po uplynutí lhůty k zaplacení vyměřené daně, má povahu upomínky a je pouze formálním předpokladem k zahájení exekuce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je nutno uvést, že povahou výzvy podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. se Nejvyšší správní soud již v několika svých rozhodnutích zabýval a pro stručnost je proto možno odkázat na jeho setrvalou judikaturu. V rozsudku ze dne 3. 11. 2004, sp. zn. 1 Afs 22/2004, tak např. uvedl, že „exekuční výzva (§ 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb.) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale úkonem, jímž se upravuje vedení řízení. Žalobu proti takové exekuční výzvě proto správní soud odmítne jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 70 písm. a) a c) s. ř. s.]. Na tom nic nemění, uplatnil-li žalobce v žalobě proti exekuční výzvě materiální důvody proti dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí v daňové věci samotné; takovými důvody se soud již zabývat nemůže.“ Rovněž v rozsudku ze dne 29. 1. 2004 (Sb. NSS č. 187/2004) je uvedeno, že „výzva podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. má již jen povahu procesního úkonu a při jejím zaslání je vycházeno z toho, že její adresát již je v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením této výzvy se tak adresátova práva nijak nemění, tím méně lze tvrdit, že by byla zakládána. Tato výzva je vlastně pouze prvním úkonem daňové exekuce. Předmětné ustanovení sice dává daňovému dlužníkovi možnost

podat odvolání, tedy možnost využitou i stěžovatelem v posuzovaném případě, takové odvolání již však nemůže měnit samotný rozsah daňového nedoplatku, ale například pouze upozornit na nesoulad mezi nezávisle existujícím daňovým nedoplatkem a vyšší částky, k jejímuž zaplacení je daňový dlužník vyzván.“

Tento právní názor byl ostatně potvrzen i Ústavním soudem ČR, který ve svém usnesení ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. IV. ÚS 198/99 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 14, usnesení č. 43, str. 367), vyřkl s odkazem na tehdy platnou úpravu soudního přezkumu správních rozhodnutí podle občanského soudního řádu: „Ze systematického zařazení § 73 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, lze usuzovat, že výzva k zaplacení nedoplatku daně v náhradní lhůtě má povahu pouhého procesního rozhodnutí, neboť neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnosti placení daně, nýbrž pouze upomíná o zaplacení daňového nedoplatku. Takovéto rozhodnutí je podle § 248 odst. 2 písm. e) občanského soudního řádu rozhodnutím procesní povahy, které nepodléhá soudnímu přezkumu.“

V projednávané věci proto Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že předmětná výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 8. 1. 2004 představovala nikoliv rozhodnutí, zasahující do právního postavení stěžovatele, nýbrž toliko první úkon daňové exekuce. Pokud tedy stěžovatel napadl odvoláním nikoliv shora citovaný platební výměr na daň z převodu nemovitostí ze dne 11. 11. 2003, jež bylo rozhodnutím zakládajícím jeho povinnosti, ale až výzvu podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., nemohlo již toto odvolání nijak měnit sám fakt a rozsah jeho daňového dluhu, jehož existence a výše již byla nezávislá na stěžovatelových procesních úkonech, a odvolání směřující pouze proti této výzvě bylo žalovaným po právu zamítnuto. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá, než potvrdit právní kvalifikaci žaloby podané krajskému soudu jako žaloby směřující proti úkonu, jež nezaložil stěžovateli nová práva a povinnosti, a tedy žaloby krajským soudem nutně odmítnuté podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro vyloučení z přezkumu ve správním soudnictví, neboť takovému přezkumu podléhají podle § 65 odst. 1 s. ř. s. pouze ta rozhodnutí, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti.

Pokud stěžovatel namítá, že postup krajského soudu byl v této věci formální, jelikož po odmítnutí žaloby by byl stěžovatel nucen požádat o přezkum předmětného platebního výměru podle ustanovení § 55b zákona č. 337/1992 Sb., a to za situace, kdy právní názor správce daně i odvolacího orgánu již zná, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat na konstantní právní názor, podle něhož „přezkoumání daňových rozhodnutí podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je pouhým výkonem dozorčího práva správního orgánu a žádost o ně nezakládá právní nárok daňového subjektu na meritorní projednání. Výrok, jímž nebylo přezkoumání povoleno, není tedy rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, neboť se jím nezasahuje do subjektivních práv daňového subjektu, a není proto přezkoumatelný ve správním soudnictví [§ 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.]“ (viz např. rozsudek Sb. NSS č. 14/2003)

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), neboť stěžovatel skutečně podal nepřijatelnou žalobu a krajský soud ji proto správně odmítl. Jeho rozhodnutí tak není nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu

nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu